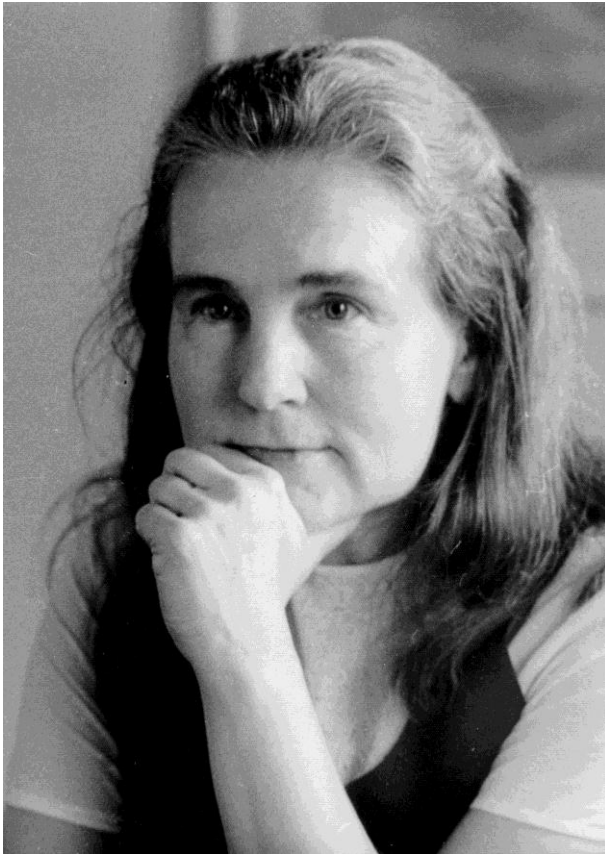

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

Jubilate

Helju Tauk 90

1.11.2020 – 17.00

EMTA suur saal

Koostöös Helju Taugi fondiga

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia rektori prof Ivari Ilja tervitus

Jüri Reinvere mälestused Helju Taugist toob publikuni Kersti Kreismann

Lepo Sumera (1950–2000)

„In Es“ (1978)

Maila Laidna

Tiiu Sisask

Johannes Brahms (1833–1897)

„Von ewiger Liebe“ *op.* 43 nr 1

(tekst: August Heinrich Hoffmann von Fallersleben)

Edvard Grieg (1843–1907)

„Zur Rosenzeit“ *op.* 48 nr 5

(tekst: Johann Wolfgang von Goethe)

Hans Pfitzner (1869–1949)

„Venus Mater“ *op.* 11 nr 4

(tekst: Richard Dehmel)

Richard Strauss (1864–1949)

„Zueignung“ op. 10 nr 1

(tekst: Hermann von Gilm)

Sonja Herranen (sopran)

Ralf Taal (klaver)

Eduard Oja (1905–1950)

Klaverikvintett (1935)

Merily Leotoots (viilul)

Aleksandra Serebrjakova (viilul)

Sandra Klimaitė (vioola)

Kristian Plink (tšello)

Maila Laidna (klaver)

Helju Taugi mõttemaailmast

Helju Taug (1930–2005) oli eesti vaimuelus nagu omaette institutsioon – muusik, teadlane, õpetaja, kirjutaja, kõneleja –, kelle sõna nii kirjapanduna, raadios kõlanuna, loengus või vestluses öelduna oli tabav, kaalukas ja suure mõjuväljaga. Vahel piisas ainult tema häälenüansist, pausist või pilgust, et leida lahendus mõnele probleemile, süüdata kustunud mõttekäik, vaadata iseennast kriitiliselt. Tal oli Teadja staatus, puudutas see siis elu, kunsti või poliitikat.

Helju Taugi enda üks lemmikmaailmu muusikas oli kindlasti 19. sajand, eriti saksa romantism. Kellel osalenutest poleks meeles ta enamasti klaveri taga peetud loengud, käed vahepeal klahvidel, Schubertist, Schumannist, Brahmsist? See oli muusika elav lahtimõtestamine, heli ja sõna seose näitamine. Taugi puhul ei tekkinud küsimustki, kuidas rääkida muusikast – see näis imelihtne: avasta seda, mis muusika sees...

Öelda, et Taugi kirjutised on esseelaadsed, jääks väheseks: ta oli muusikakirjanik. Tema rohkete kujutluspiltidega, pea- ja kõrvalteedel vooklevate lausetega stiil meenutab 19. sajandi literaate-muusikuid – E.T.A. Hoffmanni, eriti aga Robert Schumanni, kelle muusika ja tekstid kõnetasid teda väga lähedalt. Schumanni üks keskseid esteetilisi vaateid oli, et kunst ja elu on lahutamatud – kunst väljendab kunstniku kirgi ja tundmusi, mida ta oma teosesse filtreerib. Kunst on midagi enam kui mäng või ajaviide, kunst haarab kunstniku tervenisti enda võimusesse. Peale selle on kõik kunstid omavahel seotud, nagu mainib Schumann oma tuntud lauses, et ühe kunsti esteetika on ka teise oma, ainult materjal on erinev.

Schumanni vaadete pinnaseks on saksa 19. sajandi alguse idealistlik filosoofia. Muusika puudutab sisemist, aitab leida nähtuste olemust, muusikateose kuulamine on nagu kaemus – vaade sisemusse. Muusika keel on poeetiline – järelikut saab muusikat sõnades kirjeldada. „... Sünge rünnakuhimulise jõu purse – sügavusest väljakobrutav akordi laiumine kõlatüsedasse topelthelistikku – on energiaallikas edasisele arengule. Ootamatu oigav vaibumine ja valitseb jäise külma riik klaveri klaasjalt klirisevais kooskõlades. Üles rabelev soolomeloodia, uued aktiveerumise lained, kulminatsioon käskivail avamotiividel, kokkuvarisemine ja väsinud hääbumine külma lõpmatusse.” – Ei, see pole Schumanni hää, see on Tauk, ja teos, millest kõneldakse, on Hillar Kareva viiulisüüdi „Aiolose paun” esimene osa „Boreas – Põhjatuul”. Sõnastusstiilile pööras Tauk suurt tähelepanu, eeskujudeks nii Johannes Semper kui Friedebert Tuglas, hiljem aga Jaan Kross, kelle keelekõla ja pikki erirütmilisi lauseid ta väga imetles.

Vabas, normaalsete väliskontaktidega keskkonnas oleks Tauk vahest kirjutanudki nõtkeid helilooja-biograafiaid, keskendunud esteetilistele küsimustele või tegelnud muusikahermeneutikaga. Tauk püüdis oma muusikakirjeldustes leida muusikasse peidetud tähendusi ja neid sõnastada: mida ütleb meile see motiiv muusikakeeles? Mida ütleb see akord? Mida ütleb see siksakiline meloodia helilooja kohta? Kuidas väljendub selles helilooja isiksus? Selliste küsimuste esitamine ühendab Tauki oma põlvkonnakaaslase ja ühtlasi selle 1930. aastakäigu ühe prominentsema muusikateadlase Constantin Floreosega (sündinud 4. jaanuaril 1930).

See, mida Helju Tauk tollases eesti uues muusikas hindas, on kokku võetud Anti Marguste ja Hillar Kareva loomingut käsitleva artikli (1966) ühte alapealkirja: „Omapärane. Rahvuslik. Kaasaegne.” Paljude eesti heliloojate teoste tutvustamises või ettekandes oli Tauk ise osalenud, interpreedi pilk ühines analüüsija omaga. Tõlgendamine,

edasiandmine – olgu selle allikaks teos või loovisiksus – oli Taugile tähtsaim väljund muusikateadlasena ja interpreedina. Ta oli suurepärane ja innustav ansamblipartner paljudele eesti muusikutele, eriti pikaajaline ja lähedane koostöö sidus teda viiuldajate Ines Rannapi ja Mare Teearuga, aga ka Jaan Tamme nim puhkpillikvintetiga ning Uve Uustaluga. Oodatud olid kirjanduslik-muusikalised kavad, milles peale Taugi ja Teearu osalesid eri aegadel Mikk Mikiver, Viuu Härm ja Aarne Üksküla. Taugi ja Teearu esinemistest ja raadiosalvestistest võiks lisaks eesti autoritele esile tõsta Dmitri Šostakovitši ja Galina Ustvolskaja sonaatide tõlgendusi. Eriliseks kujunes Taugi musitseerimine koos kuulsa vene bassi Jevgeni Nesterenkoga Mart Saare laulude ettekandmisel.

Taugi teadlase- ja interpreeditegevus oli lahutamatult seotud õpetamisega. Ta õpetas muusikat avama, nägema nootide taha, leidma muusikalist loogikat, märkama kõnekaid detaile. Tema muusikalootunnid olid alati fantaasierikkad ja haaravad, ta vältis monotoonsust, oskas õpilasi üllatada, õpetas mõtlema loominguliselt, klišeetid järgimata. Taugi jaoks tähendas õpetamine koostööd õpilasega, ta aktsepteeris õpilase isiksust. Tal oli väga hea muusikateose struktuuritaju ning ka ta saateklassi- ja kammeransambli tundide alustalaks oli teose struktuuri kuuldavale toomine, samavõrd aga ka kõlaline külg kogu oma varjundirohkuses. Ta oskas õpilast mentorlikult juhtida parima tulemuseni, õpilase võimete piirini.

Tauk armastas meenutada lauset, mida pärast tema vallandamist konservatooriumi õppejõudude ridadest (1975) oli öelnud üks korrakuulekas üliõpilane (edastan umbkaudse mõtte, ei mäleta täpset sõnastust): „Helju Tauk oli nii osav rahvavaenlane, et me loengutes ei saanud tema tõelisest palgest arugi.“ Taugi vaba olek ja eestimeelsus olid nii loomulikud, et ei tekkinud küsimust, kas mingi asi on lubatud

või mitte, tema tegevus lähtus rahvuslikest aadetest ning endastmõistetavalt oli ta tihedalt seotud nõukogude aegsete dissidentidega, Eesti vabadusele ja demokraatlikkusele pühendunud seltskonnaga.

Seetõttu pole imestada, et Eesti Rahvusliku Sõltumatuse Partei (ERSP) asutamiskoosolekul 1988. aastal Pilstvere kirikus pidas üleskutsuva avakõne Helju Tauk: „Meie põlvkond on kaasa elanud Eesti demokraatliku mõtte liikumisele 70ndail aastail. Pimeduses, kobades valguse poole oleme teada saanud, et väga paljud mõtlevad ühtmoodi. See on olnud meile suureks rõõmuks. Mõned on sõnastanud Eesti Demokraatliku Liikumise programmi üle kümne aasta tagasi, teistel on olnud võimalus seda südame põksudes lugeda, kusagil nurga taga veel kellelegi näidata. On väga suur õnn, et me praegu siin, pühakojas, saame vabalt koos olla!”

Kristel Pappel

Kasutatud järelsõna Helju Taugi artiklite ja intervjuude kogumikule „Muusikast võlutud” ning artiklit „Õpetaja” väljaandes „Ansambelis olemine. Helju Tauk 75”.

Helju Tauk (29. märts 1930 – 4. juuni 2005) sündis Tartus, klaveriõpinguid alustas seal 1939. aastal ning jätkas pärast sõda Valgas ning taas Tartus, lõpetades 1950. aastal Tartu Muusikakooli Aleksandra Semm-Sarve klaveriklassis. Õppis 1949–1952 Tartu Riiklikus Ülikoolis eesti keelt ja kirjandust. Kaitses 1962. aastal Tallinna Riiklikus Konservatooriumis (TRK) muusikateaduse erialal diplomitöö „Klaveripartii osast eesti nõukogude vokaaltsükleis 1950. aastatel“ (juh Leo Normet). Pianist-kontsertmeisteri tööd alustas juba 1947. aastal. Oli üks Tallinna Muusikakeskkooli asutajaid 1961. aastal ja esimese lennu klassijuhataja, töötas seal kuni 1975 ja jälle 1977–2004 muusikaajaloo, kammeransambli ja saateklassi õpetajana. Aastail 1964–1975 oli TRK muusikaajaloo ning 1982–2001 kammeransambli õppejõud. Vahepealse katkestuse õppejõu töös tingis vallandamine konservatooriumist 1975. aasta maikuus „nõukogude õppejõule ebaväärika käitumise tõttu“ ENSV Riikliku Julgeoleku Komitee kaebuse alusel. (Tauk oli seotud Eesti rahvuslikult meelestatud demokraatide liikumisega, mida julgeolek püüdis 1974–1975 toimunud vahistamiste ja ülekuulamistega likvideerida.) Tauk kutsuti 1975. aasta sügisel algul balleti, hiljem ooperi pianist-kontsertmeistriks Estonia teatrisse, kus ta töötas kuni 1982. aastani. Tauk on õpetanud ka Pärnu Sütevaka Gümnaasiumis, Eesti Riiklikus Kunstiinstituudis, jaganud Piritä kloostri brigitinidele teadmisi muusikast ja eesti keelest. Muusikateadlasena on ta uurinud põhiliselt eesti muusikat, kirjutanud artikleid, toimetanud teadusväljaandeid, pidanud ettekandeid, teinud tele- ja raadiosaateid, loengkontserte. Ta on pälvinud Riigivapi IV klassi ordeni (1997) ja Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali preemia panuse eest eesti muusikakultuuri (2005).

EMBL-i ja Inna Kivi koostatud Helju Taugi elutee kroonika (raamatus „Muusikast võlutud“) põhjal

„In Es“ on Lepo Sumera kahele klaverile kirjutatud teostest esimene ning kuulub helilooja varasemasse loomeperioodi. 1970ndatel Sumerat köitnud dodekafooniline kompositsioonitehnika peegeldub ka klaveriduos, ometi on rangetest reeglitest tähtsam erinevate kõla- ja tämbriüansside otsimine. Teose läbivaks punaseks niidiks on pealkirjas kajastuv heli es, iseloomulike tunnuste hulka kuuluvad ka klastrid, registrite vastandus ning lindude säutsumist meenutavad eelläökidega motiivid. Kahtlemata on virtuooslikult särav ja elavaloomuline „In Es“ vaimukas teos ning kajastab Sumerale omast humoorikust, mis väljendub vahelduvas taktimöödus ning dünaamilises, registrilises ja faktuurilises kontrastsuses. Ehkki helitöö on struktuurilt mitmekesine ning kasutatud on mitmesuguseid kompositsioonilisi võtteid, mõjub see siiski väga viimistletud ning orgaanilise tervikuna.

Saksa *lied*i suurmeistri Johannes Brahmsi soololaulude seas on „**Von ewiger Liebe**“ („Igavene armastus“) *op.* 43 nr 1 üks tuntumaid ja armastatumaid. Kaunis armastuslaul põhineb August Heinrich Hoffmann von Fallerslebeni luuletusel, ehkki tihti omistatakse seda ekslikult Josef Wenzigile. Dramaatiline, sügava väljendusrikkusega tõeline meistriteos kuulub kahtlemata Brahmsi soololaulude paremiku hulka. Helilooja on õnnestunud portreeterinud luuletekstis avalduvat emotsionaalsust ning väljendanud eredalt poisi ja tüdruku tegelaskujude karaktereid.

Aastatel 1887–1890 oli Edvard Grieg nõutud pianistina hõivatud kontserttegevusega ning komponeerimiseks aega nappis – valmisid vaid laulutsükli *op.* 48 ja *op.* 49. Kuut laulu sisaldav *op.* 49 on üks Griegi väheseid pöördumisi saksa luuletajate tekstide poole. Need hilisromantilises traditsioonis loodud soololaulud, erinevad nii teksti autori kui meeoleolu poolest, on Griegi loomingus kõige lähedasemad saksa *lied*i stiilile. Viendas laulus „**Zur Rosenzeit**“ („Rooside aeg“) on

Grieg kasutanud Goethe neljast salmist kolme, korrates lõpus esimest. Minoorne helistik, dissonantne klaveripartii ning nurgeline meloodia annavad teosele traagilise alatoon. Tsükkel on pühendatud rootsi sopranile Ellen Gulbransonile.

Paljuski oma poliitiliste vaadete tõttu vastuolulise ning tänapäeval pigem harva esitatava saksa helilooja Hans Pfitzneri loomingus moodustavad soololaulud olulise osa. „**Venus Mater**” op. 11 nr 4 tugineb Pfitzneri kaasaegse poeedi Richard Dehmeli (1863–1920) luuletusele kogumikust „Die verwandlungen der Venus”. Oletatavasti 1901. aastal valminud neljaosaline laulutsükkel märgib Pfitzneri *lied*’i loomingus suundumust impressionistlike elementide poole ning kajastab helilooja püüdlusi uuendada soololaulu žanri. Helilooja allesjäänud üleskirjutuste põhjal võib oletada, et ta pidas seda üheks oma olulisemaks kompositsiooniks. Pfitzner on lähenenud poetilisele tekstile väga põhjalikult ning on tõlgendanud Dehmeli luuletuses väljenduvat armastust kui ema armastust veel sündimata lapse vastu. Algselt häälele ja klaverile kirjutatud teosest on olemas seade orkestrile ja häälele ning ka instrumentaalversioon soolopillile ja klaverile.

„**Zueignung**” („Pühendus”) op. 10 nr 1 ilmus Richard Straussi esimeses laulukogumikus 1885. aastal ning kujunes üheks helilooja tuntumaks lauluks. Armastuslaulu tekst pärineb austria poeedi Hermann von Gilmi sulest. Müncheni Õukonnaoperi juhtivale tenorile Heinrich Voglile pühendatud teos annab ilmekalt edasi Gilmi tekstis avalduvat pidulikku meeleolu. Esimese kahe salmi muusikaline materjal on üsna sarnane, kolmandas jõuab Strauss kulminatsioonini, mida kroonib ainuke luuletuses korratud sõna „heilig”. Majesteetlikult lõppevat *lied*’i esitatakse sageli kontserdi viimase numbrina. Laulu on orkestreerinud nii saksa dirigent Robert Heger kui ka Strauss ise sopran Viorica Ursuleaci jaoks.

Klaverikvintetile kuulub Eduard Oja loomingus eriline koht – see on tema ainuke ulatuslikum, seejuures programmealkirjata kammerteos, ning ühtlasi helilooja omanäolise stiili ere näide. Tõenäoliselt juba muusikaõpingute ajal visandatud töö valmis 1935. aastal Eesti Akadeemilise Helikunsti Seltsi väljakuulutatud kammermuusika võistluseks, kus klaverikvintett pälvis I auhinna. Paraku vajus aga pärast paari esitust eesti kammermuusika kuldvaramusse kuuluv teos tänamatult unustusse ning taasavastati alles 1970. aastatel. Tugeva sisendusjõuga ekspressionistlikus ja pingelise muusikalise arenguga teoses on Oja kasutanud 20. sajandi esimese poole heliloojatele (Bartók, Skrjabin, Stravinski jt) iseloomulikke oktatoonilist helirida, mida ta ise nimetas „suurgamma stiiliks” ning milleni jõudis tähelepanuväärselt iseseisvalt. Erinedes klassikalisest mitmeosalisest klaverikvintetist, on Oja teos üheosaline sidus tervik, peegeldades üldiseid 1930. aastate Tartu koolkonna (Eller, Tubin) suundumusi monotsüklilise vormi poole.

Meeta Morozov

Maila Laidna (1988) alustas muusikaõpingutega Tartu 1. Muusikakoolis Tiiu Noore klaveriklassis ning jätkas Heino Elleri nim Tartu Muusikakoolis Tanel Joametsa juhendamisel. Maila on lõpetanud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia magistrantuuri klaveri ja kammermuusika erialal *cum laude* (õpetajad Tanel Joamets ja prof Matti Reimann). Aastatel 2013–2014 täiendas ta end Hispaanias Vigo Muusikakõrgkoolis. Hetkel õpib ta EMTA doktorantuuris kammeransambli erialal. Laidna on pälvinud EMTA kammermuusika konkursil III koha (2011) ning Vigo Muusikakõrgkooli pianistide konkursil I koha (2014). Ta on esinenud Santiago de Compostelas toimunud klaverifestivalil nii solisti kui ka kammermuusikuna ja rahvusvahelisel festivalil „Forum Musicae”. Lisaks on ta osalenud Järvi Akadeemia ja ERSO töös. 2013. aastast mängib Laidna klaveriduos koos pianisti Tiiu Sisaskiga.

Tiiu Sisask (1986) lõpetas 2005. aastal Tallinna Muusikakeskkooli Kersti Sumera klaveriklassis ja 2013. aastal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia magistrantuuri prof Ivari Ilja käe all. Ta on end täiendanud ka Saksamaal Karlsruhe Muusikakõrgkoolis prof Kalle Randalu juures. 2015. aastal omandas Sisask EMTAs teise magistrikraadi kammeransambli erialal prof Matti Reimanni juhendamisel. Praegu õpib ta EMTA doktorantuuris kammeransambli erialal Kai Ratassepä ja Mati Mikalai juures ning Grazi Muusikakõrgkooli magistrantuuris klaveriduo erialal Gil Garburgi ja Sivan Silveri käe all. Sisask on osalenud mitmetel meistrikursustel, sh Walter Blankenheimi, Walter Groppenbergi, Vera Gornostajeva, Gil Garburgi ja Arvo Pärdi juhendamisel.

Tiiu Sisask on osalenud mitmel olulisel konkursil ning pälvinud preemiaid. Duos pianist Maila Laidnaga on saavutatud III koht XXV Rooma rahvusvahelisel klaveriduoode konkursil (2015), I koht Maria Yudina nim konkursil Peterburis klaveriduoode kategoorias (2019) ja II

koht rahvusvahelisel konkursil Filadelfias Itaalias (2019). Sisask on teinud koostööd selliste lauljatega nagu Jie Yin, Sigrid Mutso, Anu-Mari Uuspõld, Anna Dõtõna, Maria Melaha ning samuti Euroopa Kultuuripealinna Segakooriga. Lisaks on ta esinenud soolokontsertidega Eestis, Soomes, Rootsis ja Saksamaal ning olnud Urmas Sisaski mitme teose esmasesitaja.

Sonja Herranen (1997) on õppinud klassikalist laulu Tampere Konservatooriumis ning jätkab hetkel õpinguid Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Heli Veskuse juhendamisel. Ta on osalenud Johanna Rusanen-Kartano, Robert Holli, Dale Fundlingi, Karita Mattila, Lilli Paasikivi ja teiste lauljate meistrkursustel. Samuti annab ta Soomes regulaarselt kontserte. 2019. aastal pälvis Herranen II preemia ning Eero Rantala fondi eripreemia Savonlinna ooperipäevade raames toimunud Timo Mustakallio konkursil noortele lauljatele. 2018. aastal tegi ta oma ooperidebüüdi, lauldes Petruse rolli Tuomas Turriago ooperi „Prinsessa Papupata“ maailmaesiettekandel. Samal aastal oli Herranen ka Tampere Filharmooniaorkestri noor solist.

Ralf Taal (1974) on lõpetanud Tallinna Muusikakeskkooli Maigi Pakri ja Bruno Luki käe all ning Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia Lauri Väinmaa ja Peep Lassmanni juhendamisel. Ta on teinud koostööd selliste väljapaistvate dirigentidega nagu Eri Klas, Paavo Järvi, Olari Elts, Arvo Volmer ja Tõnu Kaljuste ning andnud kontserte Soomes, Rootsis, Norras, Saksamaal, Poolas, Tšehhis, Lätis, Leedus ja Venemaal. Tema soolokavades on kõige rohkem kõlanud Beethoveni, Schuberti ja Chopini muusika. Lisaks solistitegevusele on Ralf Taal hinnatud ansamblipartner mitmetele instrumentaal- ja vokaalsolistidele. Aastal 2011 pälvis ta Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia. 2014. aastal ilmus Taalilt sooloalbum Chopini klaverimuusikaga „Magic of Sound“.

Merily Leotoots (1994) alustas viiuliõpinguid Keila Muusikakoolis Leena Laasi käe all. 2014. aastal lõpetas ta Tallinna Muusikakeskkooli prof Mari Tampere-Bezrodny ja Sigrid Kuulmanni viuliklassis ning hetkel õpib Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias magistrantuuris prof Mari Tampere-Bezrodny juhendamisel. Õpingute jooksul on Merilyl olnud võimalus ennast täiendada Guildhalli Muusika- ja Teatrikoolis prof Ofer Falki klassis ning Viini Muusika- ja Kunstiülikoolis Lidia Baichi juhendamisel. Teda on tunnustatud mitmetel konkurssidel nii solisti kui ka kammermuusikuna. Merily on osalenud Kolja Blacheri, Pavel Bermani, Anna-Liisa Bezrodny, Petru Munteanu, Natalia Lomeiko, Marina Chiche'i ja teiste mainekate õppejõudude meistrikursustel. Lisaks Balti riikidele on ta esinenud ka Soomes, Prantsusmaal, Austrias, Saksamaal ja Venemaal.

Aleksandra Serebrjakova (1999) alustas muusikaõpinguid Ahtme Kunstide koolis. 2018. aastal lõpetas ta Tallinna Muusikakeskkooli Niina Murdvee viuliklassis. Hetkel omandab ta bakalaureusekraadi Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias prof Mari Tampere-Bezrodny juhendamisel. Serebrjakova on pälvinud diplomi IX Eesti noorte keelpillimängijate konkurss-festivalil Heino Elleri nim Tartu Muusikakoolis (2016), diplomi IV rahvusvahelisel konkursil „Kaunas Sonorum“ Kaunas (2017) ja III koha Sviridovi nim rahvusvahelisel noorte muusikute konkursil Peterburis (2017). Samuti on ta osa võtnud mainekatest festivalidest välismaal, sh „Ost-West Musikfest“ Sankt Pöltenis (2018) ja XII rahvusvaheline muusikafestival „Zeus“ Ateenas (2019). Serebrjakova on täiendanud end mitmete viiuldajate meistrikursustel, nende seas Anna Lauhhina, Anna-Liisa Bezrodny, Aleksander Vinnitski, Stanislav Pronin jt. Paralleelselt viiuliõpingutega õppis Serebrjakova ka klaverit Mati Mikalai käe all. Pianistina on ta võitnud laureaadi tiitli koolidevahelisel klaveri eriala õpilaste konkursil (2015, 2016, 2018) ning diplomi VIII Eesti noorte pianistide konkursil (2016).

Sandra Klimaitė (1992) alustas viiuliõpinguid 7-aastaselt Čiurlionise nim Riiklikus Kunstide Koolis. 16-aastaselt asus ta õppima vioolat Tomas Savickase juures. Aastatel 2012–2014 õppis Sandra EMTA bakalaureuseõppes prof Mari Tampere-Bezrodny ja Ula Ulijona Zebriunaite juhendamisel. 2019. aastal lõpetas ta EMTA magistrantuuri. Sandra on osalenud Jonas Urba, Jone Kaliunaite, Mihhail Zemtsovi, Sergei Ostrovski, Aleksandr Bondurjanski, Michael Gaisleri, Peijun Xu, Vincent Royeri ja Marcin Murawski meistriklässides. Klimaitė mängib meeleldi kammer- ja orkestriprojektides ning on osalenud selliste kollektiivide töös nagu Junges Musikpodium Dresden-Venedig, Animato Stiftung, Göteborgi Muusika- ja Teatriakadeemia sümfooniaorkester, Fääri saarte Musical Meeting, Eesti Sinfonietta ja Põhjamaade Sümfooniaorkester. Alates 2016. aastast on Sandra Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri violarühma mängija.

Kristian Plink (1989) on lõpetanud 2016. aastal magistriõpingud tšello erialal Eesti Muusika-ja Teatriakadeemias prof Peeter Paemurru juhendusel. Ta on mänginud mitmetes orkestrites ning teinud koostööd erinevate Eesti koosseisudega ning artistidega, sh Eesti Riiklik Sümfooniaorkester, Põhjamaade sümfooniaorkester, U-ansambel, Estonian Cello ensemble, Trump Conception, NOËP, Holger Marjamaa, Mart Sander, Kadri Voorand jpt. 2013. aastal võitis Plink I koha IX Villahermosa festivali klassikalise kammermuusika konkursil Mehhikos ning 2016. aastal kammermuusika *grand prix* rahvusvahelisel konkurss-festivalil „Renaissance“ Armeenias. Käesoleval hetkel töötab Plink Kiili Kunstide Koolis ja Tallinna Muusikakoolis tšelloõpetajana ning keelpilliorkestri dirigendina.

Helju Taugi fondi (Eesti Rahvuskultuuri Fondi alafondi) halduskogu andis Helju Taugi 90. sünniaastapäeva puhul EMTA doktoriõppe üliõpilastele välja kaks stipendiumi loominguks tegevuseks ja teadustööks. Stipendiaadid on **Maila Laidna** (EMTA kammermuusika õppejõudude ettepanekul) ning **Meeta Morozov** (Eesti Muusikateaduse Seltsi ja EMTA muusikateaduse õppejõudude ettepanekul).

Helju Taugi fond tänab annetajaid (seis 27.10.2020):

Andrus Arro, René Eespere, Viktoria ja Andres Jagomägi, Tunne Kelam, Epp Hantsom, Marcus Hendrikson, Krista Kiintok, Tiiu Levald, Aino Leppik von Wiren, Paul Mägi, Ester Naagel, Virge Nemvalts, Aili Paju, Lagle Parek, Jüri Plink, Heidi Pruuli, Eve Pärnaste, Arvo Pärt, Ivar Reimann, Jaan Riives, Malle Ruumet, Märt Saarepera, Raili Sule, Tiia Teder, Monika Tuuling, Erkki-Sven Tüür, Urmas Vulp, Ene-Juta Üleoja

Eesti Kontserdi töötajad, Eesti Muusikateaduse Selts, Hermesinvest OÜ, Kirjastus Muusika OÜ, Pirit klooster

OOTAME KUULAMA

T 3.11 kell 19.00 / EMTA kammersaal / tasuta

Tudengiteisipäev

Piret Mikalai (klaver)

Kavas Beethoven, Chopin, Schumann

T 10.11 kell 19.00 / EMTA kammersaal / tasuta

Tudengiteisipäev

Guido Gualandi (oboe), Tiiu Sisask (klaver)

Kavas Britten, Schumann, Poulenc, Milhaud, Tüür, Kõrvits

N 12.11 kell 17.00 / Maardu Vaba Aja Keskus / tasuta

Tudengineljapäev

Sandra Laagus (metsosopran), Evita Lohu (klaver)

Kavas Brahms, Chopin, Mozart, Rossini, Schubert

Koostöös Maardu Kultuuri- ja Infokeskusega

N 12.11 kell 19.00 / EMTA kammersaal / tasuta

Klassikontsert

Age Juurikase klaveriüliõpilased

Carolin Karo, Matleena Lauha, Sergio Campayo Sanchez,

Fortunato García Piquer, Anna Katarina Tralla (TMKK),

Theodor Teppo (TMKK), Sofia Khvichia (TMKK)

Kavas Beethoven, Schumann, Chopin, Szymanowski, Skrjabin,

Rahmaninov, Sumera

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasaalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia